

kendetegner den moderne Humanisme, og som paa næsten alle Omraader giver sig Udslag i en gennemgaaende Bestræbelse for at *forebygge* et Onde i Stedet for at bekæmpe et allerede indtraadt. I saa Henseende vil det være tilstrækkeligt at hen- vise bl. a. til det overfor Forbrydelser *forebyggende* store Arbejde, der øves af vore mange Børnehjem og Opdragelsesanstalter, samt til den karakteristiske Forandring, der i den senere Tid er foregaaet i vore Fængselssekskabers Virksomhed. Det vil saaledes af „Fængselshjælpen“s sidste overmaade interessante Aarsberetning ses, at denne fortræffelige Institution fuldt ud har sluttet sig til *Forebyggelsesprincippet*, og at den i Stedet for som tidligere overvejende at tage sig af de løsladte Fanger, nu ser sin Hovedopgave i at *forebygge*, at unge Mennesker, der synes prædisponerede for Forbryderbanen, overhovedet komme i Fængsel.

Ikke mindst bør det i denne Forbindelse fremhæves, at der, som det vil vides, jævnsides med de her omhandlede Lovforslag foreligger Tinget et Lovforslag om „forsømte og forbryderske Børn“ med det Hovedformaal ved en dertil egnet Behandling at *forebygge* saadanne Børns ellers saa nærliggende Nedsynken i Forbryderklassen, og neppe nogen vil nægte, at denne Gerning vil være et vigtigt Led i den moderne Forebyggelseskamp, den, som utvivlsomt ikke blot er humanere, men ogsaa langt virksommere end Straffemetoden og den velmente Bestræbelse for igennem Tugt- og Forbedringshuse at redde de alt faldne for Samfundet. Dette Lovforslag, der helt ud er bygget paa Forebyggelsesprincippet har, som man véd, vakt den største Interesse og mødt en næsten enstemmig Velvillie i begge Ting, og det synes derfor mindre forstaaeligt, at medens man over for Forbryderondet resolut og ubetinget følger Forebyggelsesvejen, rejses der samtidigt store Betænkeligheder ved lige saa uforbeholdt at følge den samme gode og naturlige Vej over for Tuberkuloseondet. Om nogen egentlig Konsekvens vidner det i alt Fald neppe, saa sandt som det om begge de

nævnte Onder (som vel i øvrigt om ethvert Onde) gælder om at angribe det i Roden, om saa vidt gør ligt at stoppe dets Kilde, saafremt Kampen imod det overhovedet skal blive virkningsfuld og faa varig Betydning.

Uagtet der saaledes tilsyneladende just ikke er den mest lovende Udsigt til, at man i Kampen mod Tuberkulosen vil følge en lignende Metode som nu mere og mere anvendes mod andre Samfundsonder, deriblandt, som ovenfor paapeget, over for Forbryderondet, har Mindretallet ikke desto mindre troet at burde stille nogle i denne Retning gaaende Ændringsforslag for derved at give Tinget i alt Fald Lejlighed til et Valg mellem de to Kampveje. Af disse Ændringsforslag vil det ses, at Mindretallet tilsigter at sammenarbejde de to af Regeringen fremsatte Lovforslag, hvorved der efter dets Formening vil opnaas den dobbelte Fordel: 1) at saa godt som alt, der har Karakteren af „forebyggende Foranstaltninger“ samles i en og samme Lov, som da vil blive af ønskelig Ensartethed og give en lettere Overskuelighed, og 2) at de paa Statskassen faldende Udgifter, der ellers, som fra alle Sider erkendes, ere lige saa uberegnelige som uoverskuelige, ville blive nogenlunde beregnelige og fuldt overkommelige. Det staar for Mindretallet som om disse Fordele nok kunne fortjene at vejes mod den deraf følgende Opgivelse af de helbredende Sanatorier og Plejehjem for anerkendt uhelbredelige tuberkuløse, hvortil endnu kommer den ret nærliggende Betragtning, at over for en saa ny og bekostelig Opgave som den foreliggende vil en priselig Forsigtighed formentlig være ønskelig, saa der ikke straks tages alt for store Skridt, men hellere mindes de velkendte italienske Ord: „ché va piano, va sano“, og helst afvente de Erfaringer, der efterhaanden ville indvindes fra de ad anden Vej oprettede Helbredelsesanstalter for derefter paa Grundlag af disse Erfaringer, hvis de opfordre dertil, at gaa videre til Opgavens Løsning, medens det sikkert maa indrømmes, at der ved en Lov som den, der vilde resultere af en eventuel